

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 445/2021-43

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou Procházka & partners spol. s r. o., Búdková 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát doc. JUDr. Radoslav Procházka, PhD., proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 8Cdo 120/2019 z 26. augusta 2020 a rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co 183/2016 z 19. septembra 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a vymedzenie napadnutého konania

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd obe napadnuté rozhodnutia zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) vedeného Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 8C 106/2003, v ktorom rozhodol (v poradí druhým, pozn.) rozsudkom č. k. 8C 106/2003-1018 z 2. februára 2016 tak, že prikázal do výlučného vlastníctva sťažovateľa nehnuteľné veci špecifikované vo výroku, hnutel'né veci (medzi iným pod položkou č. 20 „*Súbor podnikateľského majetku žalovaného, podnik – [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] ..., v hodnote 156 642,95 eur*“), prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne špecifikované hnutel'né veci a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi na vyrovnanie podielov strán na vyporiadavanom majetku sumu 191 484 eur (bod II výroku rozsudku, pozn.).

K zaradeniu hodnoty podniku sťažovateľa do BSM okresný súd (už v skoršom rozsudku, čo nebolo odvolacím súdom vytknuté, pozn.) osobitne zdôraznil, že nešlo o vyporiadanie vecí, práv a povinností z podnikania žalovaného, ale o vyporiadanie toho, čo bolo použité z prostriedkov BSM na oddelený majetok žalovaného a čo bolo z tohto majetku použité na získavanie prírastkov do BSM. Vychádzal z tohto, že podnikanie treba hodnotiť ako činnosť, z ktorej výnosy patria obom manželom a ktorá obvykle slúži aj na získavanie hodnôt patriacich do BSM, pričom je potrebné zohľadniť aj výdavky a záväzky podnikajúceho manžela, ktoré mu v súvislosti s podnikaním vznikli, pretože ich nemožno od podnikania, z ktorého má prospech aj druhý z manželov, oddeliť. Vychádzajúc z týchto úvah, okresný súd uzavrel, že podnikajúci manžel je preto povinný nahradiť do BSM takú peňažnú sumu, ktorá zodpovedá kladnému rozdielu medzi aktívami a pasívami jeho podnikania ku dňu zániku BSM, teda peňažnú sumu v zásade zodpovedajúcu hodnote podniku.

3. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom (podľa obsahu predloženého napadnutého rozsudku krajského súdu – bod 32, pozn.) namietal, že jeho podnikateľský majetok je potrebné z masy BSM vylúčiť, pretože ho nadobudol pred uzavretím manželstva. Rovnako žiadal vylúčiť svojpomocnú dielňu, pozemok v [REDAKOVANÉ] a starožitný nábytok, pretože ich (dielňu a nábytok) nadobudol pred uzavretím manželstva. Namietal tiež, že v konaní neboli predložené dôkazy o tom, aké spoločné prostriedky boli použité na stavbu dielne z BSM. Vyjadril názor, že živnostníci majú výnimku z majetku patriaceho do BSM. Spochybňoval pravdivosť výpovede svedkov v konaní.

4. Na odvolanie oboch sporových strán krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti týkajúcej sa rozhodnutia vo veci samej a zrušil ho v časti týkajúcej sa poplatkovej povinnosti pre nedostatok dôvodov a v tejto časti vec vrátil okresnému súdu na nové rozhodnutie. Odvolací súd poukázal na nezrozumiteľnosť odvolania sťažovateľa a absenciu relevantnej vecnej a právnej odvolacej argumentácie. Odvolací súd bol toho názoru, že okresný súd zákonným spôsobom vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania a správne ustálil masu BSM, žalobkyňa uniesla svoje dôkazné bremeno a sťažovateľ svoje tvrdenia o tom, že plavecký bazén, stavba dielne, podnikateľský majetok, pozemok v [REDAKOVANÉ] a starožitný nábytok nepatria do BSM, presvedčivým spôsobom nepreukázal.

5. Sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval od § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) pre zmätočnosť a arbitrárnosť a § 421 ods. 1 písm. a) CSP (odklon od ustálenej judikatúry). Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP dôvodil, že napadnutý rozsudok krajského súdu je vnútorne rozporný a arbitrárny, lebo nedáva odpoveď na zásadnú právnu otázku, či podnik žalovaného je alebo nie je súčasťou masy BSM. Namietal aj svojvoľnú aplikáciu § 143 a § 150 Občianskeho zákonníka a porušenie zásady rovnosti strán v konaní, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Nesprávne právne posúdenie veci vzhľadom na zahrnutie jeho podniku do masy BSM, čím sa konajúci krajský súd odklonil od ustálenej súdnej praxe, pretože podnik neslúžil výkonu povolenia oboch manželov. Zároveň za nesprávne považoval aj posúdenie, že výška súm vynaložených zo spoločného majetku na jeho oddelený majetok slúžiaci podnikaniu sa automaticky rovná aktuálnej trhovej hodnote oddeleného majetku a dožadoval sa určiť náhradu len za skutočne preukázanú výšku investície do oddeleného majetku. Tvrdil, že podnik budoval už pred uzatvorením manželstva a nejakú časť z neho teda nadobudol zo svojich výlučných prostriedkov, čiže nie celý podnik bol financovaný z príjmu z podnikateľskej činnosti.

6. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol v časti námietky existencie dôvodov zmätočnosti napadnutého rozsudku ako procesne neprípustné s poukazom na jeho dostatočné odôvodnenie spĺňajúce náležitosti podľa § 393 CSP. Najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ riadne nevyužil právo namietať vadu zmätočnosti pre rozpor výroku a odôvodnenia vo vzťahu k rozsudku súdu prvej inštancie vo svojom odvolaní, preto uvedená námietka nie je spôsobilá byť predmetom dovolacieho prieskumu. K dovolacej námietke nesprávneho právneho posúdenia najvyšší súd konštatoval, že právna otázka nebola vymedzená spôsobom, ktorý predpokladá úprava § 432 až § 435 CSP. K odklonu od ustálenej judikatúry zahrnutím podniku manžela do masy BSM najvyšší súd uviedol, že konajúcimi súdmi do masy BSM nebol zahrnutý „podnik“, ale len prostriedky z BSM použité na oddelený majetok a čo bol povinný sťažovateľ (podľa § 150 druhej vety Občianskeho zákonníka, pozn.) nahradiť do BSM s tým, že úvahy, ktoré okresný súd k tomuto postupu viedli, boli náležité zdôvodnené. Navyše, uvedenú otázku vyhodnotil najvyšší súd ako nie významnú, pretože napadnuté rozhodnutie nespočívalo na vymedzenej právnej otázke. K námietke, že v konaní nebolo preukázané, že by celý podnik financoval z príjmu z podnikateľskej činnosti, je spochybňovaním skutkových záverov, nie otázkou právneho posúdenia veci, a preto takáto argumentácia nemôže založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a túto časť dovolania najvyšší súd odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

II.

Sťažostná argumentácia

7. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie o absencii akéhokoľvek dokazovania prvostupňového súdu k jednej z kľúčových právnych otázok (rozsah zákonnej povinnosti sťažovateľa podľa § 150 druhej vety Občianskeho zákonníka) a zjavným rozporom medzi výrokom rozhodnutia prvostupňového súdu na jednej strane a zákonom, judikatúrou a odôvodnením tohto rozhodnutia na strane druhej (povaha podniku ako spoločného alebo ostatného majetku). Krajský súd sa výslovne a v plnom rozsahu prihlásil k skutkovým a právnym záverom prvostupňového súdu, čím všetky vady, zaťažujúce prvostupňové rozhodnutia, aтраhoval aj na svoje vlastné rozhodnutie. Najvyšší súd na rozhodnutie veci použil štandardnú „mustru“ o nedostatku svojej právomoci, odhliadajúc pritom od vlastnej judikatúry. Celé odôvodnenie dovolacieho rozhodnutia je sústredené na popis dôvodov, ktoré najvyššiemu súdu údajne bránia v meritórnom preskúmaní veci a tým aj v ochrane jeho vlastnej judikatúry. Najvyšší súd tiež tvrdí, že vadou prvostupňového rozhodnutia spočívajúcou v priamom rozpore medzi jeho výrokom (prikázanie podniku sťažovateľa z BSM do jeho výlučného vlastníctva) a zákonom, judikatúrou, odôvodnením rozhodnutia a skutkovými a právnymi zisteniami prvostupňového súdu sa zaoberať nebude, pretože ju sťažovateľ údajne nenamietol v odvolaní. Sťažovateľ však v odvolaní (s. 4) tento výrok výslovne namieta „v plnom rozsahu“, podrobne pritom odôvodňujúc jeho vadnosť. Odmietnuť vykonať prieskumnú právomoc voči napadnutému výroku z dôvodu, že odôvodnenie mu nezodpovedá, je podľa názoru sťažovateľa *prima facie* neudržateľné. V skratke, ak je výrok rozhodnutia prikázané z BSM do výlučného vlastníctva čosi, čo predmetom BSM *ex lege* nebolo, nedá sa to ignorovať s tým, že, v parafráze, „to nevádi, lebo v odôvodnení to súd právne rieši inak“.

8. Sťažovateľ podľa svojho tvrdenia v dovolaní výslovne označil judikatúru najvyššieho súdu, od ktorej sa odchýlili súdy nižšieho stupňa, a nielen rozsiahlo, ale aj určito a zrozumiteľne vymedzil, v čom je táto odchýlka v právnom posúdení veci podstatná pre rozhodnutie. Dokonca ani odôvodnenie v relevantnej časti nezbavuje nastolenú právnu otázku naliehavosti a významu, pretože

v ňom chýba akékoľvek skutkové zistenie a akákoľvek zmienka o vykonanom dokazovaní a chýbajú práve preto, že súdy nižšieho stupňa neaplikovali príslušnú právnu normu a už vôbec ju neaplikovali v súlade s výkladom vyššej súdnej autority. Keď najvyšší súd vo vlastnej judikatúre tvrdí, že to, čo sa z BSM vynaložilo na ostatný majetok, sa nahrádza v skutočnej výške, potom rozhodnutie súdov nižšieho stupňa úplne rezignovať na dokazovanie tejto výšky a príslušnú právnu normu nahradiť vlastným pravidlom predstavuje zjavný odklon od ustáleného právneho (nie skutkového!) riešenia konkrétnej právnej otázky. Rozsah a spôsob, akým sťažovateľ právnu otázku vymedzil a odôvodnil v dovolaní, je vyčerpávajúci a už len z hľadiska právnej istoty a bazálnej spravodlivosti mal sťažovateľ ústavou a zákonom chránený nárok na to, aby ju najvyšší súd posúdil a posúdil ju konzistentne s jeho doterajšou judikatúrou (napr. 3 Cdo 330/2006), o to viac, že táto judikatúra na rozdiel od rozhodnutí súdov nižšieho stupňa reflektuje zákon (§ 150 Občianskeho zákonníka).

9. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 445/2021 zo 14. októbra 2021 ju prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Vyjadrenie najvyššieho súdu a krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

II.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

10. Podpredsedníčka najvyššieho súdu listom č. k. KP 3/2021-111 z 2. novembra 2021 oznámila ústavnému súdu, že netrvá na ústnom pojednávaní, a k meritu odkázala na pripojené stanovisko predsedníčky občianskoprávneho kolégia, z ktorého vyplýva, že námietku o rozpore výroku s odôvodnením sťažovateľ neuplatnil vo svojom odvolaní, a preto nemohla byť spôsobilým predmetom dovolacieho konania. K námietke správne formulovanej právnej otázky (dovolací dôvod podľa § 421 Civilného sporového poriadku) najvyšší súd uviedol, že tak, ako bola dovolateľom formulovaná, smerovala k tomu, že súdy nižších inštancií zahrnuli podnik sťažovateľa do masy BSM. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil aj krajský súd, vyplýva, že podnik do masy BSM nezaradili a za predmet vyporiadania nepovažovali podnik ako taký, ale len to, čo bolo použité z prostriedkov BSM na oddelený majetok sťažovateľa a čo bol sťažovateľ povinný nahradiť do BSM.

II.2. Vyjadrenie krajského súdu:

11. Predseda krajského súdu listom č. k. 1SprV/485/2021 z 8. novembra 2021 zaujal stanovisko k sťažnosti, v ktorom sa pridŕža v celosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu o neunesení dôkazného bremena sťažovateľom v konaní a nepreukázaní svojich tvrdení, čo viedlo k potvrdeniu odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Zároveň oznámil ústavnému súdu, že na ústnom pojednávaní netrvá.

II.3. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

12. Zúčastnená osoba (žalobkyňa v základnom konaní, pozn.) na výzvu ústavného súdu k sťažnosti uviedla vo vyjadrení zo 6. decembra 2021, že sťažovateľ neuvádza konkrétne tvrdenie o tom, v čom sa cíti ukrátený na svojich právach, a dožaduje sa len nápravy formálneho nedostatku výroku I. Zúčastnená osoba zastáva názor, že okresný súd v súlade s ustálenou praxou posúdil právny režim vyporiadania podniku a vysvetlil, že podnikajúci manžel je povinný nahradiť do BSM sumu, ktorá

sa rovná hodnote podniku v čase zániku BSM. V tejto súvislosti poukázala na judikát Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 22Cdo 2105/2020, z ktorého vyplýva, že spor o vyporiadanie BSM nemôže byť vyúčtovací spor, v ktorom by sa dohľadávali jednotlivé výnosy a výdavky, z ktorých účelovým určením spravidla nie je možné dospieť k spoľahlivým záverom. Preto dovolací súd zastáva názor, že podnikajúci manžel je povinný nahradiť do BSM takú čiastku, ktorá sa rovná pozitívnemu rozdielu medzi aktívami a pasívami jeho podniku ku dňu zániku BSM, čo je spravidla cena jeho podniku (pokiaľ nebol vytvorený i vynaložením oddelených prostriedkov podnikajúceho manžela).

13. Zúčastnená osoba ďalej poukázala na to, že sťažovateľ k týmto právnym názorom okresného súdu nemal výhrady v žiadnom z opravných prostriedkov ani v rámci obrany nenavrhol proti týmto záverom žiadne dôkazy a nečiní tak ani v ústavnej sťažnosti. Preto nie je relevantná námietka, že súdy nevykonali dokazovanie vo vzťahu k výške výnosov z BSM.

14. Zúčastnená osoba považuje napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu za správne, pretože opravné prostriedky sťažovateľa boli založené na jeho tvrdení, že všetok majetok, ktorý okresný súd zahrnul do BSM, je jeho výlučné vlastníctvo a do masy BSM nepatrí, pretože ho nadobudol dedením sťažovateľ alebo ide o podnikateľský majetok. Podstatná téza o tom, že sťažovateľ je povinný hodnotu podniku nahradiť do BSM, napadnutá nebola, preto navrhla, aby ústavný súd nevyhovel sťažnosti. Zúčastnená osoba tiež poukázala na to, že v súčasnosti jej už sťažovateľ nič nedlhuje, pretože svoju pohľadávku uspokojila vydražením nehnuteľnosti, ku ktorej po dobrovoľnom nesplnení uloženej povinnosti zo strany sťažovateľa zriadila záložné právo.

II.3. Replika sťažovateľa:

15. Sťažovateľ podaním z 18. novembra 2021 zotrval na ústavnej sťažnosti a k veci uviedol, že už v odvolaní namieta výrok prvostupňového rozsudku „v plnom rozsahu“ a vysvetlil. Namieta formalistické posúdenie obsahu jeho odvolania zo strany najvyššieho súdu, ak tento tvrdí, že námietka nebola uplatnená. Sťažovateľ však rovnopis odvolania nepredložil. Nesúhlasí s tvrdením najvyššieho súdu, že nebol podnik zahrnutý do masy BSM, pretože práve tohto sa sťažovateľ dožaduje a toto tvrdenie je v rozpore s výrokom I rozsudku okresného súdu. Namieta, že nebol v konaní preukázaný rozsah výnosov z BSM na oddelený majetok sťažovateľa. Dovolací dôvod podľa § 421 CSP formuloval ako odklon od ustáleného právneho posúdenia, ktoré je v dovolacom konaní vždy späté s konkrétnymi skutkovými okolnosťami, a žiadal vec posúdiť konzistentne s doterajšou judikatúrou najvyššieho súdu (napr. 3Cdo 330/2006), z ktorej vyplýva, že investície zo spoločného majetku do oddeleného majetku manžela sa hradia vo výške, v akej boli vynaložené, a zhodnotenie oddeleného majetku nemá vplyv na výšku podielov na vyporiadaní BSM. V závere zotrval na petite ústavnej sťažnosti a uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

16. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (berúc do úvahy aj predchádzajúce stanoviská účastníkov konania podľa právnej úpravy účinnej do 31. decembra 2020) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu podaní a vyžiadaných spisov dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

17. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 94/2022 z 10. februára 2022 vylúčil z konania a rozhodovania tejto veci predsedníčku II. senátu [REDAKOVANÉ] z dôvodu ňou vyhlásenej predpojatosti pre pomer k právnenému zástupcovi sťažovateľa. Preto ústavný súd prejednal vec v senáte zloženom z predsedu [REDAKOVANÉ] a sudcov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (sudca spravodajca).

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

18. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či najvyšší súd riadne skúmal a vyhodnotil otázku zmätočnosti rozhodnutí súdov nižších stupňov, spočívajúcu v rozpore výroku a odôvodnenia, keď výrokom bol zahrnutý do BSM aj podnik sťažovateľa a v odôvodnení výslovne okresný súd ustálil, že tento nie je predmetom BSM, ale z jeho hodnoty vychádzal pri určení výšky náhrady do BSM za výnosy z neho. Druhá námietka smerovala k nesprávnemu posúdeniu nastoleného dovolacieho dôvodu právnej otázky kľúčovej pre rozhodnutie vo vzťahu k určení skutočných výnosov na oddelený majetok. Obe skutočnosti považuje sťažovateľ za dôvod porušenia jeho práva na súdnu ochranu z dôvodu, že najvyšším súdom a krajským súdom nebola v jeho veci ústavnokonformne uplatnená účinná právna norma (§ 150 Občianskeho zákonníka).

III.1. K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu:

19. K prvej sťažnostnej námietke logického rozporu výroku a odôvodnenia rozsudku okresného súdu ústavný súd poznamenáva, že ide o tvrdenie sťažovateľa, ktoré nebolo podporené dôkazom o jej uplatnení v odvolacom konaní (kópiou odvolania). Ústavný súd nie je súdom vyšetrovacím, a preto vychádzal z obsahu odvolania, ako ho bolo možné zistiť z predložených dokumentov, teda z obsahu napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý odvolanie sumarizuje v bode 32 na strane 12. Ide o odvolanie, ktoré nemá ucelenú právnu argumentáciu, ale dá sa z neho vyvodiť, že odvolateľ žiada podnikateľský majetok z BSM vylúčiť, pretože „*živnostníci majú výnimku z majetku patriaceho do BSM*“. Krajský súd sa nemohol vo svojom odôvodnení vysporiadať s námietkou logického rozporu výroku a odôvodnenia, pretože nezrozumiteľnosť pre rozpor odvolateľ nenapádal. Krajský súd odvolanie vyhodnotil ako nezrozumiteľné, neprehľadné a bez relevantnej vecnej a právnej argumentácie, zároveň poukázal na dôkaznú povinnosť strany sporu. Krajský súd bol toho názoru, že okresný súd správne ustálil masu BSM, keďže sťažovateľ v konaní nepreukázal svoje tvrdenia o rôznom vylúčenom majetku (chata, starožitný nábytok atď.).

20. Nemožno prisvedčiť sťažovateľovi, že posun v jeho argumentácii je spôsobený len inštančným postupom konania. Ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľ v odvolaní neuplatnil riadne a preskúmateľne námietku rozporu výroku a odôvodnenia rozsudku okresného súdu, ale len vyjadril názor, že podnikateľský majetok nemá byť zahrnutý do masy BSM. S dovolacím dôvodom nezrozumiteľnosti pre nedostatok dôvodov rozsudku krajského súdu vo vzťahu k logickému rozporu sa preto dovolací súd nemohol zaoberať, keďže išlo o novú námietku v odvolacom konaní neriešenú a nemožno mu vytýkať, že túto námietku odmietol ako neprípustnú.

21. Pokiaľ ide o otázku odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe, v dovolaní formuloval sťažovateľ nesprávne právne posúdenie (nadväzujúce na zahrnutie podniku do BSM), ktoré spočíva v tom, že v prípade posúdenia podniku ako oddeleného (ostatného) majetku sťažovateľa by bol povinný nahradiť len skutočné výnosy z BSM, teda nižšiu sumu. Najvyšší súd však uzavrel, že z rozhodnutí

(odôvodnení) nižších súdov vyplýva, že podnik do masy BSM zahrnutý nebol, a nastolenú otázku tak vyhodnotil ako tú, na ktorej vyriešení súd nezaložil svoje rozhodnutie, teda na tejto otázke nespočívalo dovolaním napadnuté rozhodnutie. Následne sťažovateľ namietal, že nebola v konaní preukázaná výška skutočných výnosov z BSM, k čomu najvyšší súd uviedol, že ide o otázku skutkovú, resp. spochybňovanie skutkových záverov. Uvedeným záverom z ústavného hľadiska nie je čo vytknúť.

III.2. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

22. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd pripomína, že jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a taktiež či je odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné. Ústavný súd predostiera, že nie je jeho úlohou perfekcionista „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nimi urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi. Preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústi do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup, hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup *contra legem* – protiústavnosť konania nezaloží (m. m. I. ÚS 76/2015).

23. Ústavný súd súčasne poukazuje na to, že jeho úlohou nie je posudzovať vhodnosť a účelnosť výkladu príslušného právneho predpisu všeobecným súdom. Rovnako tak nezosúladzuje rozdielnu judikatúru všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014). Ústavný súd hodnotí, či v konkrétnej veci uskutočnený výklad právnej normy je ústavne udržateľný, t. j. či nie je arbitrárny (svojvoľný) alebo zjavne neodôvodnený. Ústavný súd tak vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvoľnosťou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd však po oboznámení sa s obsahom rozhodnutí všeobecných súdov konštatuje, že v okolnostiach prejednávanej veci o taký prípad nejde.

24. Pokiaľ ďalej ide o otázku zahrnutia podniku do masy BSM vo výroku I rozsudku okresného súdu, ústavný súd túto skutočnosť hodnotí ako pochybenie, ktoré mohlo a malo byť odstránené v odvolacom konaní jednoduchým vypustením tejto položky z výroku I odvolaním napadnutého rozsudku. Vzhľadom na to, že ide o pochybenie formálneho charakteru, ktoré nemalo vplyv na vecnú správnosť rozsudku krajského súdu a ktoré nijako nezasahuje do majetkovej sféry sťažovateľa, pretože aj v prípade jeho napravenia by nemohol dosiahnuť priaznivejšie právne postavenie, pokiaľ ide o jemu uloženú povinnosť náhrady, ústavný súd nasledujúc princíp racionality v konaní o ústavných sťažnostiach uzatvára, že v okolnostiach tohto prípadu nejde o pochybenie ústavnorelevantnej intenzity, ktoré by činilo rozsudok krajského súdu ústavne neudržateľným a vyžadovalo by si zásah zo strany ústavného súdu do už právoplatne skončeného konania a vykonaného rozsudku.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že vec sťažovateľa bola posúdená podľa účinnej a právnej normy vyloženej ústavnokonformným spôsobom, a preto jeho ústavnej sťažnosti nevyhovelo.

26. Podľa čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2022

Miloš Mad'ar
predseda senátu